

ДЖЕНАРО

Вы, да ми правите отвърщеніе, Госпоже! и
защо? Напротивъ, азъ усъщамъ нѣщо въ сърдце-
то си кое-то мя привлача къмъ васъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

Прочее ты мыслишь че бы могълъ да^мя обы-
чашь, Дженаро?

ДЖЕНАРО

Защо не? Нъ при всичко това, Госпоже, азъ
сѣмъ искреннъ и щъ вы кажѣхъ че ще да има въ
свѣта единъ другъ женъ, койъ-то щъ да обичамъ
повече отъ васъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

Познавамъ тѣзи женъ. Тя е млада-та Фія-
метта.

ДЖЕНАРО,

Не.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Коя друга може да бжде?

ДЖЕНАРО.

Майка ми.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ.

Майка ти! Майка ти! О мой Дженаро много
обичашь майкѣ си прочее?

ДЖЕНАРО.

Обичамъ ѣхъ, нъ никога не сѣмъ ѣхъ видѣлъ.
Наистина, това ви ся види чудно. Постоите, нъ
незнаѣхъ каква е тѣзи наклонность, коя-то мя те-
гли къмъ васъ. Щъ вы повѣрж единъ тайнъ, коя-то
никой незнае дори и най-вѣрнѣи ми пріятель, Маф-
фіо Орсини; чудно нѣщо е наистина человекъ да